

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

BUTLLETI DE L'INTERIOR

Nº I

JUNY 1966

CARTA DE L'INTERIOR

Estimats companys :

La situacio que des de fa un temps està passant el Moviment és extremadament greu ; no hi ha exageracio en les nostres paraules. Simplement, constatem una realitat.

Davant d'aquesta situacio, tots tenim el deure de cercar solucions. Prèviament, un esforç d'informacio és imprescindible. Cal que tothom estigui rectament informat de les dues posicions que avui, dins del Moviment, s'afronten.

Aquesta informacio no pot ésser unilateral. Cal que escolïeu als uns i als altres, abans de condemnar o d'aplaudir. Es amb aquesta finalitat que iniciem avui la nostra tasca informativa.

Voldriem, abans de començar-la, que quedés ben clar que no ens considerem els únics posseïdors de la rao. Volem discutir, volem dialogar. Exigim fermament que es respecti el nostre dret a fer-ho. L'Interior juga, per la mateixa força dels fets reals, un paper decisiu en el Moviment. Aplica la politica del Moviment allà on s'ha d'aplicar : a les ciutats i pobles de la nostra terra. I ho fa, com ja sabeu, amb riscos i dificultats. En multitud d'ocasions -avui mateix n'és una- companys nostres han estat empresonats. Es aquest Moviment de l'Interior el que demana avui que l'escolteu.

D'un temps ençà, la politica del Moviment ens arriba no en forma de propostes, sino en forma de "diktat". Des de Paris. Mentres aquest "diktat" no cesa, i no es converteixi en un diàleg, en una serie de propostes a debatre i a decidir conjuntament, la nostre obligacio, com a socialistes i com a democrates, és la d'oposar-nos, amb correccio, pero amb l'obligada energia, amb tota la fermesa que calgui, a aquesta situacio irregular i anti-democràtica.

- Les "CARTES DE L'INTERIOR" no persegueixen res més que aquest doble objectiu -informar objectivament a tots els companys de l'exili de la situacio del país i del Moviment que treballa en el país.
- reclamar el dret de l'Interior a jugar un paper en la elaboracio de la estrategia i la tàctica politiquas del nostre Moviment.

Companys : Llegiu les nostres raons. Tenim consciència de la gravetat de la situacio. Desitgem arribar a una solucio basada en la llibertat i la responsabilitat. Amb aquest desig ens adreçem a vosaltres.

A la base de totes aquestes declaracions hi ha, és clar, la inquietut per l'edat i la salut del general Franco. Qui el substituirà? es demanen els homes que, a la seva ombra, han anat disfrutant de tota mena de privilegis i d'impunitats. La Monarquia? Però hi ha, segons afirmen públicament els diaris del país, res menys que set pretendents monàrquics. D'ells, tres amb "possibilitats": el comte de Barcelona i el seu fill, i el pretendent carlista, Carlos Hugo. Ara bé: hi ha una incompatibilitat violenta entre borbònics i carlistes, i no és gens difícil d'imaginar el llençament d'un O.A.S. falangisto-carlista en el cas d'una restauració monàrquica liberal. La República? però l'exercit, i més concretament quasi tots els capitans generals, s'han compromés a defensar la monarquia borbònica....

Ningú, en aquest joc de probabilitats, sembla pensar en la solució lògica, democràtica: la consulta al poble mitjançant eleccions autènticament lliures i no a través de referèndums sàviament orquestrats.... Però a mida que els grups de pressió capitalistes desenvolupen tímidament llur joc, aquest poble el que fins ara semblaven ignorar es desvetlla i actua. A Catalunya i a Euskadi, l'activitat de l'oposició ha augmentat extraordinàriament: manifestacions i vagues, campanyes de protesta, agitació universitària... I cada dia, nous sectors, fins ara inactius, s'incorporen a aquestes accions, passant a posicions democràtiques actives. I això, no sols entre la classe obrera sino també entre la classe mitja. La marxa dels 130 capellans de Barcelona a la Jefatura de Policia s'ha de considerar dins d'aquest contexte.

L'actitut de l'oposició.-

En front d'aquesta situació de canvi, quina és la resposta dels grups de l'oposició? La resposta és encara feble, poc articulada, poc coherent. L'oposició està, després de tants anys de treball subterrani, molt disgregada. Hi han masses grups, petits, amb posicions doctrinàries extremadament matitzades, amb actituds sovint ben poc operatives.. Hi ha, en el camp de l'oposició una doble carència: una carència institucional (manquen organismes o institucions representatives) i una carència funcional (manquen instruments d'acció, forts, actius, realistes). També es fa sentir l'absència de plantejaments polítics eficaços.

Situació de les esquerres catalanes.-

En el camp concret del socialisme i de les esquerres, a Catalunya, el panorama no és pas brillant. L'intent de creació d'un conglomerat "deferrista" (l'anomenat S.O.C. o "secretariat de la democràcia social de Catalunya") s'està soldant amb uns resultats mediocrement descoratjadors. Convé, ja que molt a desgrat nostre, el Moviment ha jugat un paper en aquest intent, que analitzem les causes d'aquesta fallida.

Nosaltres pensem que la creació d'una federació de les esquerres és una bona cosa. Volem treballar-hi. Però pensem que la cosa és prou important com per a reflexionar seriosament les passes que cal donar a fi de que els resultats siguin satisfactoris. En aquest sentit, és evident que hi ha algunes coses que no es poden fer: passar per damunt o pel costat de les organitzacions existents; apelar a persones desvinculades de l'acció política concreta i molt relacionats, en canvi, amb les estratègies de café; presentar aquesta federació com la destrucció dels partits de l'esquerra previament existents.

El S.O.C. ha caigut, un per un, en tots aquests defectes, i en alguns més. No ha sabut presentar-se com un intent de superació positiva sino que ha aparegut com un nou element de confusió (i la prova n'ha estat el nostre problema intern i el plantejat al F.N.C.).

A la seva base no hi ha hagut ni el més lleu intent de discussió seriosa sobre qüestions d'acció política o de programa : les discussions s'han centrat exclusivament en plantejaments de representació de Catalunya, o de l'Esquerra catalana, davant d'hipotètiques negociacions amb el centre, etc. Però el defecte més gran ha estat sens dubte el pensar que podrien coexistir orgànicament, dins d'una mateixa organització, uns homes que no sols parteixen d'uns plantejaments i ideològics diversos, sino també de concepcions i anàlisis polítiques molts diferents. Dit això, que pot semblar excessivament negatiu per la nostra part, podem explicar concretament quin es el camí que nosaltres seguim per arribar a una íntima cohesió entre les esquerres catalanes, a una major i eficaç actuació d'aquestes, i com a conseqüència d'això, a una més autèntica representativitat.

El camí vers la unitat de les esquerres.-

1º-Creiem que, com a tasca primordial, hi ha la de definir i propagar les posicions del socialisme català dins del context de l'actual crisi successòria del règim de Franco. Hem de precisar unes posicions específicament socialistes, no sols en l'aspecte teòric, sino pràctic, real. Hem d'explicar unes alternatives concretes, plausibles, i hem de fer-les públiques, molt extensament públiques, a fi de que el poble de Catalunya sàpiga quina és, davant d'aquesta o d'aquella situació, l'actitud o la solució que proposen els socialistes.

2º-Salvada així la especificitat de la posició socialista, cal arribar a un acord polític amb les forces d'esquerra democràtiques, i convertir aquest acord en una realitat funcional : un organisme de coordinació i representació de les esquerres catalanes. Aquesta coordinació pot establir-se amb persones representatives de l'oposició, tal com intentà el S.C.C., però ha de basar-se fonamentalment en els grups ja constituïts : Moviment, F.N.C., E.R.C., organismes sindicals i altres petits grups socialistes i democràtics.

3º-Una vegada establerta aquesta coordinació, basada en uns acords precisos d'actuació política i de programa, cal passar a l'acció : cercar una financiació, pròpia o en forma d'ajudes, llençar unes publicacions, crear uns equips executius que elaborin a cada moment les preses de posició i les accions de les esquerres de Catalunya.

El S.C.C. no ha pogut reeixir aquesta procés necessari d'agrupament. Ni pels homes que l'integren a Barcelona, ni per l'estil anacrònic que presidí les seves primeres activitats, ni pels plantejaments que ha anat fent públics. Un dels seus capítols es permeté, durant els primers dies d'euforia, de viatges pagats a Alemanya i de manifestacions d'auto-satisfacció, a uesta curiosa frase davant d'un comunista : "El Moviment i el Front Nacional estan completament liquidats, a causa del seu dogmatisme ; el S.C.C. és avui l'autèntica força d'esquerra de Catalunya..." Aquest èmul d'en Pich i Pon llençà també una frase que ha tingut cert èxit : "L'agraden els socialistes alemanys, perquè de marxistes ja no en tenen res, i de socialistes pràcticament tampoc..." L'opinió massiva de l'oposició catalana creu que aquesta gent és poc seria. Nosaltres pensem el mateix. No ha passat un mes i les primeres defeccions es fan ja sentir als migrets rengles del S.C.C. : als escassos homes de prestigi abandonen i fan públic aquest abandon. Serem tots nosaltres capaços d'impulsar i de dur a bon terme l'autèntica federació de les esquerres a Catalunya ?

Nosaltres n'estem convençuts, però sabem també amb certesa que això depèn d'una condició prèvia : la solució dels nostres problemes interns, basada en el restabliment dels procediments democràtics en la relació entre l'Interior i l'Exili.